

Я не шукав кохання...

Платон Воронько

Я не шукав кохання,
Бо само
Воно мене знаходило раптово.
Бувало, на завдання ідемо,
І втома давить плечі стопудово,
І твань холодна хлюпає з чобіт,
І обливає дощ тебе і піт.
Присядеш на годину в хутірці
Спочити, перевірити гранати —
І співчуття побачиш на лиці
У дівчини, що вигляне із хати.
Вона тобі віддасть останній хліб,
Води в ковші з криниці принесе.
Оце і все.
Але на скільки діб
Рівнішає розтерзане шосе
У чорному страшному передгроззі.
І, підірвавши толом вражий дот,
Ти думаєш,
Що краща з нагород —
Вертатися назад по тій дорозі,
Де жде тебе у тихім хутірці
Остання крихта хліба у руці,
Джерельний хміль в кленовому ковші
І рідне слово ніжної душі.